

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1522/2565

พนักงานอัยการจังหวัดกาญจนบุรี โจทก์ นาย ศ.โจทก์ร่วม นาย ว.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 357, ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 352

ย่อ / หลักกฎหมาย

ความผิดฐานรับของโจรเป็นความผิดที่เกิดจากการกระทำความผิดอันเป็นการอุปการะความผิดฐานลักขโมยหรือความผิดอื่นดังที่บัญญัติไว้ใน ป.อ. มาตรา 357 เช่น ช่วย ซื่อ จำหน่าย หรือรับไว้โดยประการอื่นใด ความผิดฐานรับของโจรจึงต้องเกิดหลังจากมีการกระทำความผิดฐานลักขโมย เมื่อ ส. ทำสัญญาซื้อขายดาว์นรถแทรกเตอร์แล้ว จำเลยและ ส. ร่วมกันนำรถแทรกเตอร์ของโจทก์ร่วมไปเป็นการร่วมกันรับมอบการครอบครองรถแทรกเตอร์จากโจทก์ร่วมอันเป็นส่วนหนึ่งในการกระทำความผิดฐานลักขโมย เมื่อต่อมาปรากฏว่ารถแทรกเตอร์ดังกล่าวไปอยู่ประเทศกัมพูชา แสดงว่า จำเลยหรือ ส. ขายรถแทรกเตอร์ไปหรือแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายสำหรับตนเองหรือผู้อื่นและจำเลยบ้ายเบี่ยงว่ามีได้รับมอบรถแทรกเตอร์ถือว่าจำเลยมีเจตนาทุจริต จำเลยจึงมีความรับผิดในฐานะเป็นตัวการร่วมกระทำความผิดกับ ส. ในความผิดฐานลักขโมยกรณีมิใช่ ส. ยักยอรถแทรกเตอร์ของโจทก์ร่วมก่อน แล้วจำเลยกระทำความผิดอันเป็นการอุปการะความผิดฐานลักขโมย ช่วย ซื่อ จำหน่าย หรือรับไว้โดยประการอื่นใดอันเป็นความผิดฐานรับของโจรตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 7 การปรับบทกฎหมายให้ถูกต้องเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกาย่อมปรับบทกฎหมายให้ถูกต้องได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบด้วย มาตรา 225

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 352 และให้จำเลยคืนหรือชดใช้ราคาทรัพย์สินถูกประทุษร้ายไม่ได้คืน ราคา 1,200,000 บาท แก่ผู้เสียหาย จำเลยให้การปฏิเสธระหว่างพิจารณา นาย ศ. ผู้เสียหาย ยื่นคำร้องขอเข้าร่วม เป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาต ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง และเพิกถอนคำสั่งที่อนุญาตให้ นาย ศ. เข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการ โจทก์อุทธรณ์ โดยอธิบดีอัยการสำนักงานคดีศาลสูงภาค 7 ซึ่งอัยการสูงสุด ได้มอบหมายรับรองให้อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษากลับเป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 357 วรรคแรก จำคุก 2 ปี ให้จำเลยคืนหรือชดใช้ราคาทรัพย์สินที่ยังไม่ได้คืนเป็นเงิน 1,200,000 บาท แก่ผู้เสียหาย (ที่ถูก โจทก์ร่วม) และให้ยก คำพิพากษาศาลชั้นต้นที่เพิกถอนคำสั่งอนุญาตให้ นาย ศ. เข้าร่วมเป็นโจทก์ กับพนักงานอัยการ จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังได้ในเบื้องต้นว่า เมื่อวันที่ 20 สิงหาคม 2561 โจทก์ร่วมเข้าซื้อรถแทรกเตอร์จากบริษัท ส. ราคารวมภาษีมูลค่าเพิ่ม 1,200,000 บาทเศษ ชำระเงินดาวน์ 60,000 บาท ผ่อนชำระเดือนละ 3,000 บาท โจทก์ร่วมชำระค่าเช่าซื้อได้ 5 ถึง 6 งวด ไม่สามารถผ่อนต่อไปได้ จึงลงโฆษณาในแอปพลิเคชันเฟซบุ๊ก ประกาศขายดาว์นรถแทรกเตอร์ ราคา 100,000 บาท ต่อมา มีนางสาวสุนันทาติดต่อโจทก์ร่วมเจรจาขอซื้อแล้วเดินทางมาดูรถแทรกเตอร์ที่บ้านของโจทก์ร่วมในวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2562 เมื่อเห็นรถแทรกเตอร์แล้วนางสาวสุนันทาโทรศัพท์บอกพวกให้นำรถบรรทุกมาที่บ้านของโจทก์ร่วม จำเลยมากับรถบรรทุก จากนั้นโจทก์ร่วมและนางสาวสุนันทา

ทำสัญญาซื้อขายรถแทรกเตอร์ตามสัญญาซื้อขาย จำเลยถอนเงินให้โจทก์ร่วม 100,000 บาท และ โอนเงินให้อีก 20,000 บาท นางสาวสุนันทาผ่อนชำระค่าเช่าซื้อ 2 งวด แล้วไม่ชำระอีก โจทก์ร่วม ตามไปที่บ้านของนางสุนันทาที่อำเภอแหลมฉบัง จังหวัดตราด ไม่พบรถแทรกเตอร์ นางสาวสุนันทา อ้างว่าอยู่ที่จำเลย โจทก์ร่วมติดต่ोजำเลยไม่ได้ จึงร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีแก่นางสาวสุนันทาและ จำเลยขอหาร่วมกันยกยอกทรัพย์ ต่อมารถแทรกเตอร์ไปอยู่ประเทศกัมพูชา มีปัญหาต้องวินิจฉัย ตามฎีกาของจำเลย ว่า จำเลยมีความผิดฐานรับของโจรตามคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ภาค 7 หรือไม่ โดยจำเลยฎีกาว่า พยานหลักฐานของโจทก์ไม่มีน้ำหนักรับฟังลงโทษจำเลย จำเลยไม่ มีความผิดฐานรับของโจรตามคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ภาค 7 นั้น เห็นว่า ความผิดฐาน รับของโจรเป็นความผิดที่เกิดจากการกระทำ อันเป็นการอุปการะความผิดฐานยกยอกหรือ ความผิดอื่นดังที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 357 เช่น ช่วย ซื้อ จำหน่าย หรือรับไว้ โดยประการอื่นใด ความผิดฐานรับของโจร จึงต้องเกิดหลังจากมีการกระทำความผิดฐานยกยอก โจทก์มีโจทก์ร่วมเบิกความว่า โจทก์ร่วมลงประกาศขายดาวน์รถแทรกเตอร์ราคา 100,000 บาท นางสาวสุนันทาโทรศัพท์ติดต่อโจทก์ร่วมขอซื้อ เข้าวันรุ่งขึ้นนางสาวสุนันทามาดูรถที่บ้านของ โจทก์ร่วมและโทรศัพท์ไปหา ใครบางคนโดยโจทก์ร่วมได้ยินเสียงนางสาวสุนันทาพูดว่ารถใช้ได้ จากนั้นราว 5 ชั่วโมง มีคนขับรถบรรทุกมาบ้านของโจทก์ร่วม จำเลยนั่งโดยสารมาด้วย เมื่อนางสาว สุนันทาทำสัญญาซื้อขายกับโจทก์ร่วมได้นำรถแทรกเตอร์ขึ้นรถบรรทุกขับออกไป นางสาวสุนันทา ผ่อนชำระค่าเช่าซื้อ 2 งวด แล้วไม่ชำระอีก โจทก์ร่วมไปบ้านของนางสาวสุนันทาที่อำเภอแหลม ฉบัง จังหวัดตราด ไม่พบรถแทรกเตอร์ นางสาว ส.บอกว่ารถแทรกเตอร์ อยู่ที่จำเลยโดยจำเลยเอา รถแทรกเตอร์ไปใช้และติดต่ोजำเลยไม่ได้ และมีนางสาวสุนันทาเบิกความว่า พยานเปิดเฟซบุ๊กเห็น โจทก์ร่วมประกาศขายรถแทรกเตอร์และพยานหนึ่งรับซื้อ รถทุกประเภท จึงนัดโจทก์ร่วมดู รถแทรกเตอร์ พยานดูรถแทรกเตอร์แล้วได้ถ่ายรูปรถแทรกเตอร์ส่งไปให้นายหนึ่งดู นายหนึ่งให้ หมายเลขโทรศัพท์ของจำเลยแก่พยาน จำเลยแจ้งให้พยานรอก่อนเนื่องจากต้องนำรถบรรทุกมา ด้วย จำเลยมาถึงบ้านของโจทก์ร่วม เวลาประมาณ 18 นาฬิกา มีการตกลงซื้อขายรถแทรกเตอร์ และทำสัญญา จำเลยถอนเงิน ให้โจทก์ร่วม 100,000 บาท และโอนเงินจากบัญชีจำเลยมาเข้าบัญชี โจทก์ร่วมอีก 20,000 บาท จากนั้นพยานและจำเลยนั่งรถบรรทุกเดินทางไปกรุงเทพมหานคร จำเลย เหมารถให้พยานกลับบ้านแล้วแยกย้ายกัน โดยจำเลยนำรถแทรกเตอร์ไป พยานซื้อ รถแทรกเตอร์จากโจทก์ร่วมแล้วขายต่อให้จำเลย ในชั้นพิจารณาจำเลยแถลงรับข้อเท็จจริงว่า จำเลยไปบ้านของโจทก์ร่วม จำเลยชำระเงินให้โจทก์ร่วมและร่วมกับนางสาวสุนันทานำ รถแทรกเตอร์ออกจากบ้านของโจทก์ร่วมจริงตามรายงานกระบวนการพิจารณาวันที่ 25 มิถุนายน 2563 ดังนั้น จากคำเบิกความของพยานโจทก์และคำรับของจำเลยดังกล่าวจึงรับฟังได้ว่า เมื่อ นางสาวสุนันทาทำสัญญาซื้อขายดาวน์รถแทรกเตอร์แล้ว จำเลยและนางสาวสุนันทาร่วมกันนำ รถแทรกเตอร์ของโจทก์ร่วมไปเป็นการร่วมกันรับมอบการครอบครองรถแทรกเตอร์จากโจทก์ร่วม อันเป็นส่วนหนึ่งในการกระทำความผิดฐานยกยอก เมื่อต่อมาปรากฏว่ารถแทรกเตอร์ดังกล่าวไปอยู่ ประเทศกัมพูชา แสดงว่า จำเลยหรือนางสาวสุนันทาขายรถแทรกเตอร์ไปหรือแสวงหาประโยชน์ที่ มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมาย สำหรับตนเองหรือผู้อื่นและจำเลยบ้ายเบี่ยงว่ามีได้รับมอบ รถแทรกเตอร์ถือว่าจำเลยมีเจตนา ทุจริต จำเลยจึงมีความรับผิดชอบในฐานะเป็นตัวการร่วม กระทำความผิดกับนางสาวสุนันทาในความผิดฐานยกยอก กรณีมิใช่นางสาวสุนันทายกยอก รถแทรกเตอร์ของโจทก์ร่วมก่อนแล้ว จำเลยกระทำความผิดอันเป็นการอุปการะความผิดฐานยกยอก ช่วย

ชื่อ จำหน่าย หรือรับไว้โดยประการอื่นได้อันเป็นความผิดฐานรับของโจรตามคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ภาค 7 การปรับบทกฎหมายให้ถูกต้องเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกาย่อมปรับบทกฎหมายให้ถูกต้องได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบด้วย มาตรา 225 ที่จำเลยนำสืบว่า นางสาวสุนันทายิ้มเงินและให้ว่าจ้างรถบรรทุกไปบรรทุกรถแทรกเตอร์ มีเพียงตัวจำเลยที่เบิกความลอย ๆ ง่ายต่อการกล่าวอ้างพยานหลักฐานของจำเลยไม่มีน้ำหนักฟังหักล้างพยานหลักฐานของโจทก์ พยานหลักฐานของโจทก์มีน้ำหนักรับฟังลงโทษจำเลยได้กรณีหาเป็นดังที่จำเลยฎีกา ส่วนที่โจทก์ขอให้จำเลยคืน หรือชดใช้ราคาทรัพย์สินถูกประทุษร้ายไม่ได้คืนราคา 1,200,000 บาท แก่โจทก์ร่วม นั้น ปรากฏว่าโจทก์ร่วมได้รับเงินจากจำเลย 120,000 บาท แล้ว จึงให้จำเลยชำระที่เหลือ เป็นเงิน 1,080,000 บาท ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย บางส่วน พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 352 วรรคแรก จำคุก 2 ปี ให้จำเลยคืนหรือชดใช้ราคาทรัพย์สินถูกประทุษร้าย ไม่ได้คืนราคา 1,080,000 บาท แก่โจทก์ร่วม นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษา ของศาลอุทธรณ์ภาค 7

องค์คณะ

ประชา งามล้ำวง · สิริกานต์ มีจุล · วิชัย ช่างหัวหน้า

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1522/2565>